

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 324/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z 14 października 2021 r. sygn.. III K 206/21.			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny (prokurator)			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			

# na niekorzyść	# w całości	
0.11.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
0.11.4. Wnioski		
#	uchylenie	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy		
0.12.1. Ustalenie faktów		
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione		

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
1	1	E. G.	Karalność	karta karna	398-399
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
1	Karta karna	Art. 424 § 1 kpk nie przewiduje wyjaśniania przyczyn uznania dowodu, a jedynie odmowy uznania.			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków					
Lp.	Zarzut				
1	Obraza przepisów prawa materialnego, tj. art. 25 § 1 kk poprzez	# niezasadny			

	<p>jego błędne zastosowanie i przyjęcie, że oskarżona zadając pokrzywdzonemu cios nożem w klatkę piersiową działała w warunkach obrony koniecznej i tym samym nie popełniła przestępstwa, w konsekwencji czego niezasadnie uniewinniono ją od popełnienia zarzucanego jej czynu.</p>		
	<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za niezasadny</p>		
<p>Sposób sformułowania zarzutu oraz treść wstępnej części uzasadnienia wywołuje wrażenie, że prokurator nie kwestionuje ustaleń faktycznych w sprawie. W rzeczywistości tak nie jest. Zarzucając Sądowi Okręgowemu obrazę art. 25 § 1 kk prokurator twierdzi</p>			

bowiem, że
przebieg
przedmiotowego
zdarzenia był
inny niż ten,
który ustalił
Sąd Okręgowy.
W istocie więc
twierdząc, że nie
zarzuca
wyrokowi błędu
w ustaleniach
faktycznych,
błąd taki zarzuca
i trzeba zwrócić
na to uwagę,
albowiem jest
to kluczowe dla
oceny podstawy
uniewinnienia,
której użył Sąd
Okręgowy.

Przy
przedmiotowym
zdarzeniu obecni
byli:
pokrzywdzony S.
B., który
odmówił
składania
zeznań, D. B.,
który był
nietrzeźwy, spał,
zajścia nie
widział ani w
nim nie
uczestniczył oraz
oskarżona E. G.,
K. B. i P.
G.. Trzeba więc
zwrócić uwagę
na wypowiedzi
tych osób. P.
G. już w swoich
pierwszych
zeznaniach
stwierdził, że
istotnie E. G.
po pierwszych

rękoczynach ze strony S. B. poszła do kuchni i wzięła z niej nóż. Jednak gdy z nim wróciła, S. B. ponownie zaczął ją wyzywać i atakować, szarpał ją i kilkakrotnie uderzył. P. G. już w pierwszych zeznaniach użył, i to niejednokrotnie, zwrotu, że oskarżona uderzyła S. B. nożem we własnej obronie. Natomiast w sądzie początkowo zeznał świadek inaczej, mianowicie że oskarżona, wcześniej szarpana i atakowana przez S. B. i K. B., którzy przewrócili ją i wykręcili jej ręce, została potem puszczona, poszła do kuchni po nóż i po powrocie uderzyła S. B.. Jest to inna wersja niż podana w toku śledztwa. Po odczytaniu wcześniejszych zeznań świadek

jednak
potwierdził, że
gdy E. G. wróciła
do pokoju z
nożem, to S.
B. ponownie
ją zaatakował i
szarpał, uderzył
od razu w twarz
oraz wyzywał.
Wtedy nastąpiło
uderzenie
nożem, którego
świadek, jak
twierdził,
dokładnie nie
widział.

To właśnie
świadek P. G.
uważany jest
przez
prokuratora za
najbardziej
wiarygodnego
choćby z tego
powodu, że w
przeciwieństwie
do pozostałych
obecnych osób
nie był on w
stanie upojenia
alkoholowego,
lecz był trzeźwy.
Jednak w istocie
prokurator żąda,
aby na
podstawie
zeznań tego
świadka ustalić
tę wersję
zdarzenia, która
jest najbardziej
niekorzystna dla
oskarżonej,
rozstrzygając na
jej niekorzyść
wszystkie
wątpliwości. W
szczególności

żąda, aby przyjąć, że po powrocie z kuchni z nożem E. G. nie była atakowana przez S. B., lecz wyłącznie ona zaatakowała jego, uderzając go nożem. Świadek zaś zeznaje inaczej.

K. B. oświadczył na wstępie, że nie widział momentu uderzenia S. B. nożem i to twierdzenie podtrzymał w sądzie. Podał w toku śledztwa, że E. G. poszła po nóż po tym, jak S. B. ją szarpał i uderzyła go nożem po powrocie z kuchni, a więc już po użyciu przemocy ze strony S. B.. Trzeba jednak zauważyć wewnętrzną sprzeczność tych zeznań, gdyż skoro świadek twierdził, że nie widział momentu uderzenia nożem, to nie mógł też widzieć, czy nastąpiło to w momencie, gdy S. B. używał przemocy wobec

E. G.. Należy jednak pamiętać, że P. G. zeznawał konsekwentnie, iż K. B. też używał przemocy wobec oskarżonej, razem ze S. B., a świadek ten fakt przemilcza, po części zasłaniając się swoim stanem nietrzeźwości, co zresztą może być prawdą. Jest to o tyle istotne, że K. B. nie jest zainteresowany w ujawnieniu, iż wraz ze S. B. we dwóch napadli na oskarżoną i użyli wobec niej przemocy, jako że jest to niewątpliwy dowód nagannego, agresywnego zachowania nie tylko S. B., ale i jego samego.

E. G. w swoich pierwszych wyjaśnieniach podała odrzuconą przez Sąd Okręgowy wersję, że do zranienia nożem S. B. doszło przypadkowo w wyniku popchnięcia pokrzywdzonego przez kogoś. Sąd

Okręgowy nie dał temu wiary, zatem ocenianie tych wyjaśnień, które również skarżący niewątpliwie uważa za nieprawdziwe, nie jest celowe. Natomiast przed Sądem Okręgowym oskarżona podała, że uderzyła nożem S. B. w chwili, gdy on i K. B. we dwóch ją szarpali. Jej wyjaśnienia są niekompletne i niepełne, oskarżona tłumaczyła się szokiem i zdenerwowaniem, ale oskarżona nie jest świadkiem, miała prawo wyjaśniać w dowolny sposób i z jej wyjaśnień można skorzystać w takim zakresie, w jakim je złożyła.

Na podstawie tych dowodów można ocenić ewentualność wystąpienia w sprawie elementów obrony koniecznej. Nie jest uzasadnione

twierdzenie
prokuratora

zawarte w
apelacji, że
oskarżona
poszła do kuchni
po nóż po to,
aby doprowadzić
do konfrontacji
ze S. B. i
uderzyć go
nożem.

Prokurator zdaje
się uważać, że
prawnym
obowiązkiem E.
G. było iść
do kuchni i
tam pozostać,
w istocie uciec
przed
napastnikiem i
schować się.
Jej powrót do
pokoju określa
jako zachowanie
agresywne i
dążenie do
konfrontacji z
pokrzywdzonym.

Jest to ocena
nieprawidłowa.

Osoba
napadnięta nie
ma obowiązku
uciekać, choćby
i z pokoju
do kuchni. Nie
wolno od nikogo
prawnie żądać,
by ustępował
przed
bezprawiem i
przemocą (zob.
ostatnio
postanowienia
SN z dnia 27
kwietnia 2017 r.,
IV KK 116/17

i z dnia 16 grudnia 2020 r., III KKK 439/19 oraz wyrok SA w Warszawie z 20 listopada 2019 r., II AKa 180/19). Napadnięty ma prawo do obrony, w czasie ataku i w miejscu ataku, a nie obowiązek ucieczki w trosce o zdrowie sprawcy. Jeżeli nawet oskarżona poszła do kuchni po nóż, to jest to zachowanie analogiczne do działania kogoś, kto będąc napadnięty i bity wyjmując posiadaną broń lub nóż, aby zastraszyć i powstrzymać napastnika. W takiej sytuacji zagrożenie użyciem broni, noża czy innego niebezpiecznego narzędzia jest obroną konieczną i przeciw sądy nie spotykają się z sytuacjami, by kogoś, kto tak postąpi wobec agresora, prokurator oskarżał o popełnienie

przestępstwa
groźby karalnej.

Przyniesienie
noża z kuchni,
nawet jeżeli
miało związek z
wcześniejszymi
agresywnymi
zachowaniami S.
B., nie stanowiło
przekroczenia
dozwolonych
granic obrony,
gdyż oskarżona
miała prawo,
pokazując, że
ma nóż,
powstrzymać w
ten sposób
pokrzywdzonego
przed dalszym
atakowaniem
jej. Tymczasem
nie
powstrzymała,
bowiem S. B., co
zeznał przecież
jasno świadek
P. G., po
jej powrocie z
kuchni uderzył
ją w twarz i
zaczął szarpać.

Tymczasem
prokurator żąda
przypisania
oskarżonej winy
przy założeniu,
że po powrocie
z kuchni, gdy
oskarżona
przyniosła nóż,
od razu uderzyła
nim S. B..
Choć twierdzi, że
nie kwestionuje
ustaleń
faktycznych,

kilkakrotnie
powtarza w
apelacji wbrew
tym ustaleniom,
że S. B.
po powrocie
oskarżonej z
kuchni z nożem
już jej nie
atakował. Tak
zaś nie było.
S. B. ponownie
użył przemocy
wobec E. G.
po jej powrocie
z kuchni –
uderzał, szarpał
– gdy widział, że
ma ona nóż.

To w tej
właśnie sytuacji
oskarżona
zadala S. B.
uderzenie
nożem,
uderzenie
wprawdzie
zadane w klatkę
piersiową, ale
powodujące
tylko naruszenie
czynności
narządów ciała
na okres
przekraczający 7
dni. Następnie,
ponieważ to
uderzenie
spowodowało
zaprzestanie
agresji,
niezwłocznie
sama udzieliła
S. B. pomocy,
sama wezwała
pogotowie i
sama domagała
się, aby S. B.
(który

niechętnie
poddawał się
czynnościom
ratowników)
udzielić pomocy
i zabrać go do
szpitala.

Należy zatem
stwierdzić, że
jeżeli S. B.,
mając nad
oskarżoną
przewagę z racji
siły fizycznej
(nie chodzi tylko
o różnicę płci,
wcześniejszy
przebieg
zdarzenia
jednoznacznie
ukazał, kto jest
silniejszy)
zaatakował ją po
jej powrocie z
kuchni, uderzał
i szarpał, to
tym samym
oskarżona z tą
chwilą uzyskała
prawo do obrony
konicznej. E.
G. odpierała
bowiem
bezpośredni,
bezprawny
zamach na jej
zdrowie i
nietykalność
cielesną.
Stwierdzenie to
dotyczy tego
działania S.
B., które miało
miejsce już po
powrocie
oskarżonej z
nożem w kuchni;
wcześniejsze
działania

pokrzywdzonego
dawały zaś
oskarżonej
podstawy do
obawy, że S.
B., jeśli znowu
zaatakuje, nie
zaprzestanie
dobrowolnie
agresji i trzeba
go powstrzymać.
Miała też
oskarżona
prawo użyć noża,
skoro atakujący
ją mężczyzna był
od niej silniejszy
i atakował ją
nawet widząc,
że ma ona
nóż. Zadała
jedno uderzenie
nożem, który
był na tyle
duży, że gdyby
wycelować w
okolice serca i
uderzyć mocniej,
można było bez
trudu
spowodować
zgon. Nie
spowodowała,
bo nie uderzyła
w taki sposób,
uderzenie
zadane zostało
natychmiast,
ewidentnie bez
szczególnego
celowania i nie
ma podstaw do
domniemań, że
E. G. zadała
je z myślą o
spowodowaniu
określonego
skutku. Chodziło
o

powstrzymanie ataku.

Oskarżonej wolno było użyć noża, gdyż napadnięty, broniąc się, nie ma obowiązku wdawać się z napastnikiem w pojedynkę na równych zasadach lub oczekiwać, aż wyrządzi on napadniętemu większą, „usprawiedliwiającą” krzywdę (zob. ostatnio wyrok SA w Gdańsku z 30 sierpnia 2017 r., II AKa 216/17). Wolno użyć każdego skutecznego w obronie narzędzia, byle nie nadmiernie. Po pierwszym uderzeniu S. B., przecież przytomny, zaprzestał ataku, a oskarżona natychmiast zaprzestała dalszych działań. Nie miał więc miejsca ani eksces ekstensywny, ani intensywny. W takiej sytuacji spełnione są wszystkie znamiona obrony koniecznej

zapisane w art. 25 § 1 kk.			
Wniosek			
	O uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Szczecinie do ponownego rozpoznania.	# niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za niezasadny.		
Sąd Okręgowy prawidłowo ocenił działanie oskarżonej pod kątem zastosowania kontratypu obrony koniecznej. Apelacja prokuratora kwestionowała tę ocenę, ale przy założeniu, że stan faktyczny (przebieg zdarzenia) był inny od ustalonego w toku procesu. Wniosek byłby słuszny tylko w przypadku uznania za słuszny zarzutu, zatem musiał – przy odrzuceniu			

zarzutu – również upaść.		
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Nie było.		
5. ZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
0.15.1. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji		
0.11.	Przedmiot utrzymania w mocy	
0.1 Orzeczenie w przedmiocie uniewinnienia.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Orzeczenie w przedmiocie uniewinnienia zostało utrzymane w mocy w tym sensie, że Sąd Apelacyjny podzielił pogląd		

<p>Sądu Okręgowego wyrażony w wyroku, iż oskarżoną należy uniewinnić oraz wyrażony w uzasadnieniu, że działała ona w obronie koniecznej. Oddalono zatem apelację prokuratora. Natomiast wyrok został w zakresie orzeczenia o winie zmieniony z dwóch przyczyn, o których mowa niżej.</p>		
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>0.0.1Sposób sformułowania wyroku uniewinniającego – ustalenie, że oskarżona dopuściła się zarzucanego mu czynu działając w granicach obrony koniecznej oraz bez zamiaru pozbawienia</p>		

życia pokrzywdzonego.	
Zwięźle o powodach zmiany	
W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że wyrok w niniejszej sprawie nie został prawidłowo sformułowany. Stwierdzenia, że sąd uniewinnia oskarżonego od popelnienia zarzucanego mu czynu, używa się wtedy, gdy przyczyną uniewinnienia jest ustalenie, iż czyn nie miał w ogóle miejsca, że popełniła go inna osoba (lub zachodzą nieusuwalne wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, co na jedno wychodzi) albo że czyn nie zawiera w sobie znamion przestępstwa. Natomiast inaczej formuluje się wyrok, gdy przyczyną uniewinnienia jest ustalenie, że czyn miał	

wprawdzie
miejsce i spełniał
pozytywne
znamiona
przestępstwa
oraz dokonał
go oskarżony,
ale zaistniały
również
znamiona
negatywne, czyli
okoliczności
wyłączające
odpowiedzialność
karną, opisane
w rozdziale III
kodeksu karnego
i nazywane
kontratypami.
Taką właśnie
okolicznością
jest działanie w
obronie
koniecznej.

Uniewinnienie
oskarżonego z
powodu
ustalenia, że
działał on w
obronie
koniecznej,
powinno
nastąpić poprzez
ustalenie w
wyroku, że
oskarżony
dopuścił się
czynu (którego
znamiona
wypełnił)
działając w
warunkach
obrony
koniecznej i
wskazanie, że
uniewinnienie
następuje na
podstawie art.
25 § 1 kk, bo

to ten przepis, stwierdzający, że sprawca nie popełnia przestępstwa, jest materialnoprawną podstawą uniewinnienia w takiej sytuacji.

W niniejszej sprawie zaistniała jeszcze jedna istotna okoliczność.

Otóż oczywiste jest dla Sądu Apelacyjnego, że E. G. niezależnie od kwestii obrony koniecznej nie mogłaby w niniejszej sprawie zostać skazana za usiłowanie zabójstwa.

Zadała ona pokrzywdzonemu uderzenie nożem w klatkę piersiową, a więc dokonała czynu, który z zasady może być uznany za usiłowanie zabójstwa, jeśli na taki zamiar, choćby ewentualny, wskazują okoliczności czynu. W

niniejszej sprawie chodzi o jeden cios nożem, zadany w szamotaninie,

w warunkach utrudniających ocenę skutków uderzenia. Aby ocenić zatem, czy oskarżona działała choćby z ewentualnym zamiarem zabójstwa, trzeba zbadać całe postępowanie oskarżonej.

I tu Sąd Apelacyjny dostrzegł, że zadanie S. B. uderzenia nożem było wyłącznie reakcją na jego atak, uderzenie niemal na pewno nie było mierzone (rozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść oskarżonej nakazuje tak założyć), ale przede wszystkim natychmiast po czynie to właśnie E. G. podjęła wszystkie możliwe dla niej działania, aby nie doszło do zagrożenia życia S. B.. Nie zadała dalszych uderzeń wiedząc, że S. B. jest przytomny, oddycha i na pierwszy rzut

oka nie grozi mu śmierć, ale natychmiast wezwała pogotowie i nalegała, aby udzielić pokrzywdzonemu odpowiedniej pomocy. Nawet przy skrajnie niekorzystnej dla oskarżonej ocenie jej pierwotnego zamiaru, trzeba byłoby stwierdzić, że wystąpił tu typowy przypadek czynnego żalu. Niezależnie bowiem od tego, że rana spowodowana przez oskarżoną nie stanowiła zagrożenia życia S. B., to oskarżona, nie mając w tym zakresie pewności, zrobiła wszystko, co mogła, aby ewentualnemu zagrożeniu zapobiec. Gdyby więc nawet ocenić czyn oskarżonej jako usiłowanie zabójstwa, to art. 15 § 1 kk zakazywałby skazania E. G. za czyn z art. 13 § 1 kk w zw. z art.

148 § 1 kk, skoro
dobrowolnie i
skutecznie
dokonała
wszystkich
możliwych dla
niej czynności w
celu
zapobieżenie
potencjalnemu
skutkowi
śmiertelnemu.
Odpowiadałaby
karnie wyłącznie
za uszkodzenie
ciała z art. 157 § 1
kk.

Art. 413 § 2 pkt
1 kpk stanowi,
że dokładne
określenie
przypisanego
oskarżonemu
czynu oraz jego
kwalifikację
prawną
powinien
zawierać jedynie
wyrok skazujący.
Jednak jeżeli z
jednej strony
uniewinnienie
oskarżonego
następuje
wskutek
zaistnienia
okoliczności
wyłączającej
bezprawność
czynu,
powołanej w
wyroku jako
podstawa
prawna i
faktyczna
uniewinnienia, a
z drugiej strony
sąd ustala, że
ów czyn, którego

bezprawność
jest wyłączona,
w istotny sposób
różni się od
czynu
zarzucanego
oskarżonemu,
należy dać temu
ustaleniu wyraz
w wyroku. W
szczególności
dotyczy to
sytuacji, w której
podstawą
uniewinnienia
jest kontratyp
obrony
koniecznej. Gdy
bowiem sąd
ustali, że czyn,
którego
oskarżony się
dopuścił,
niezależnie od
zaistnienia
obrony
koniecznej nie
jest tożsamy
z tym, który
zarzucił mu
prokurator, to
stwierdzenie, że
oskarżony w
warunkach
obrony
koniecznej
dopuścił się
zarzucanego mu
czynu, nie
odpowiadałoby
ustaleniom sądu
i byłoby
niezgodne z
prawdą.

Z tego powodu
Sąd Apelacyjny
zmienił
zaskarżony
wyrok,

dokonując wskazanych w niniejszym punkcie ustaleń oraz powołując art. 25 § 1 kk jako podstawę uniewinnienia oskarżonej.		
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji		
Nie miało miejsca.		
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Nie było.		
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
II	Ponieważ koszty obrony z urzędu oskarżonej nie zostały opłacone, należało zgodnie z § 17 ust. 5 oraz § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie ponoszenia	

	przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu, orzec o ich zasądzeniu na rzecz obrońcy.	
III	Przy oddaleniu apelacji prokuratora art. 636 § 1 kpk stanowi o poniesieniu kosztów postępowania odwoławczego przez Skarb Państwa.	
7. PODPIS		
SSA Stanisław Kucharczyk SSA Maciej Żelazowski SSO Maciej Strączyński		

ZAŁĄCZNIK DO UZASADNIENIA WYROKU SĄDU ODWOŁAWCZEGO

0.11.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	Prokurator
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Całość wyroku

0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
# na niekorzyść	# w całości
0.11.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
0.11.4. Wnioski	
# uchylene	